

allerede omtalt denne Sag for flere Aar tilbage; den har været for flere Gange. Jeg troer ikke paa Appellens Nødvendighed i og for sig; men Det er, hvad der i sig selv er det Rette, og et Andet er, hvad der til en given Tid kan være nødvendigt. Jeg er enig med de ærede Herrer, som have udtalt sig derom, at man her i Landet har en Tro til Appel og flere Dommere. Jeg for mit Vedkommende taber Troen til Appel og flere Dommere og ønsker helst at have den ene i Sigte; naar jeg veed, at den Mand dømmes saaledes, saa veed jeg, hvem jeg har med at bestille, ikke for den personlige Indflydelse, men for Offentligheden, for Erkjendelsen af hans Brugbarhed, hans Retssind osv. Naar man gaaer til et Appellsystem bagved disse Sager, saa vil man kun komme til at give en daarlig Trost; man vil drukne den Forsies Udtalelse i de Andres Tilstemning, og det vil omtrent blive det Hele. Man kan komme igjennem tre Instanser, og saa faaer man i sidste Instans blot noget Nyt; men om det er bedre end det Andet, er i allerhøieste Grad tvivlsomt. Een Ting faaer man imidlertid ud deraf, og det er altid Noget. Vi have ved mange Leiligheder havt megen Vanskelighed ved at skaffe vore Advocater og Procuratorer noget Behørigt at fortjene; jo flere Sager der appelleres, desto flere Indtægter faae de, og forsaavidt kan man jo unde dem det (A. Hage: det er ikke nok, der betales for en Sag!). Er det ikke nok, ja saa meget desto værre. Søvrigt forekommer det mig, at man kunde gjøre Noget for at vænne Folk til at tage imod Domme uden Appel. Der staaer i § 5, at saavel det Offentlige som den Anklagede kan igjennem Bevilling faae Afgang til Appel. Dersom det Offentlige nu troer paa denne Domstols gode Bestaffenhed, saa kan det give Afkald paa Appel; dermed maa der begyndes. Dernæst kunde man jo gjøre Afdgangen til Appel ganske almindelig, men under den Forudsætning, at den, som appellerede og tabte Sagen ved den høiere Instans, derved underkastede sig en strengere Straf, f. Ex. at Straffen blev forhøiet med det Halve, saa vidste han, at han ikke kunde appellere uden at udsætte sig for Noget (A. Lein: Det vilde være urigtigt at straffe Folk, fordi de have

urigtige Begreber om en Sag). Ja, der er Mange, der vilde være derimod; men spørg dem, om det dog ikke vilde være en ganske simpel og ligefrem Methode. Man skal lade Folk vide, at naar de ikke vilde underkaste sig den samme Betingelse, som deres Modpart underkaster sig — jeg antager i dette Tilfælde, at det Offentlige opgiver sin Adkomst til Appel — saa skulle de ikke kunne sætte mange Mænd og mange Instituter i Bevægelse for ingen Ting. Dersom man hellere vil have — dog, det lader sig ikke gjøre for den fattige Mand — at den, der appellerer, skal nedlægge en vis Sum, som tabes, hvis Appellen gaaer ham imod, saa for mig gjerne; men lad ikke den Art letsindig Appel af smaa Sager komme til at fordre Domstolens hele Virksomhed; lad os vogte os derfor saa tidlig vi kunne. Her er igjen et Beviis for, at førend vi komme ind paa at benytte disse nye Metoder, maa Omændringen ramme det, som er den første Betingelse for at naae et heldigt Resultat, og ikke det, der først langt senere trænger til at forandres. Nam først Domstolens hele Anordning, kom til gode Underretter, kom til Offentlighed og Mundtlighed, kom til en større Frihed til at faae Sagsførere til at kunne indtræde, lad ikke den corporative Underretning bestaae, som nu er tilstede, og naar der saa er gaaet nogle Aar, saa vinde Folk Tillid til Domstolene, saa vænne de sig til at see, hvad saadanne Kjendelser kunne føre til, saa komme de til at lære, hvorledes enkelte Dommere kunne dømmes, og netop fordi Dommernes vide, at det er deres Navn, der skal gjælde, vilde de anstrenge alle deres Kræfter i allerhøieste Grad, for at tilbeibringe det bedste og retfærdigste Resultat. Det er derfor efter min Mening med en Reform af Underdomstolene der først maa begyndes.

Jeg skal nu gaae over til at omtale § 6. Jeg veed egentlig ikke ret, hvad denne Paragraph skal her i Loven; men under enhver Omstændighed kan den vistnok ikke i den Stillelse, den her foreligger, optages i den. Naar man gaaer Bedtægten igjennem, saa seer man paa hveranden Side, at den nuværende Politidirecteur har, saa at sige, kæmpet for at haandhæve, at der var Noget af Staten tilstede, som